

ဝန်ရင်း

Read on the move

သရဝတ် (ပြည်)

တစ္ဆေခေါ်လာသော
ညှိသညှိ

(အမှာ စာ)

ဤဝတ္ထုမှာ ဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။ ကာယကံရှင်မှာ ကျွန်ုပ် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေ ဧည့်လမ်းညွှန်တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ သူကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များကို စာရေးသူ ကျွန်ုပ်အား ခရေစတစ်တွင် ကျပြောပြခဲ့သဖြင့် ဝတ္ထုသွားအနေဖြင့် ပြန်လည်တင်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကာယကံရှင်များ သည် ယခုတိုင် သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေသဖြင့် အမည် နာမများကို ပြောင်းလဲ ရေးသားထားပါသည်။ ဝတ္ထုမှာ ကွယ်လွန်သွားသော ရည်းစားဟောင်း တစ်ယောက် က တမလွန်မှ လိုက်လံစောင့်ရှောက်ပုံ၊ မြန်မာပြည်ရောက် တိုးရစ်ကောင်မလေးကို သူမိခင်နိုင်ငံမှ ဝိညာဉ်တစ်ခုက လိုက်လံနှောင့်ယှက်ပုံတို့ ပါဝင်သော အချစ်ဇာတ်လမ်း ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ဤဇာတ်လမ်းအစ အဆုံးကို ကျွန်ုပ်အား မန္တလေးမှ ပုဂံသို့ သွားသော ရွှေကိန္နရီသင်္ဘောပေါ်တွင် ပြောပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဇာတ်လမ်းမှာ ထူးခြားဆန်းကြယ်လွန်းလှသော ကြောင့် အမှန်မဟုတ်ဟု သင် ယူဆချင်လည်း ယူဆနိုင်ပါသည်။

လက်ထပ်အံ့ဆဲဆဲ ရည်းစား သေဆုံးသွားသဖြင့် စိတ်ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေသူ တစ်ယောက် ၏ ထင်မိထင်ရာ ပြောစကားများ ဟု သင် ယူဆလျှင်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ် ကတော့ သူ ပြောသမျှဟိုရောက်သည်ရောက် စကားများကို အစီအစဉ်တကျဖြစ်အောင် ဝတ္ထုရေး ဆရာအတတ်ပညာဖြင့် စီကာစဉ်ကာ ရေးသားခြင်းမှတစ်ပါး ဘာတစ်ခုမှ ထပ်မံဖြည့်စွက်ခြင်း၊ နုတ်ပယ်ခြင်း မပြုဘဲ မခြွင်းမချန် ရေးသား တင်ပြလိုက်ပေသည်။

စစ်အစိုးရလက်ထပ်ကာ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခွင့် ရရန်၊ နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်းစာပေမှ စာပေစစ်စစ်ရေး သို့ တင်ပြခဲ့သော်လည်း ထုတ်ခွင့်မပြုဘဲ ပိတ်ပင်ခံရသော စာမူကို ယခုအခါမှ ပြန်လည်ထုတ်ဝေလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယခင် ရေးသားခဲ့သော နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေး၊ ဟာသ၊ ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါးများ နှင့် လိုင်းကွဲနေသော်လည်း ပရိသတ် နှစ်သက် လိမ့်မည် ဟု ယုံကြည်ပါကြောင်း။

လေးစားစွာ ဖြင့်

သရဝဏ်(ပြည်)

၂၇-၉-၂၀၁၃

*

အခန်း (၁)

“ကျွန်တော် တွေ တာ နှစ် ယောက် ပါ။

နောက် တစ်ယောက် ခင်ဗျားအရွယ်လောက်ပဲ၊

ဘေးချင်းယှဉ်ပြီး ရပ်နေတာလေ၊ ဂါဝန်အပြာလေးနဲ့”

*

တစ္ဆေ ခေါ်လာသော ဧည့်သည်

ဒီဇင်ဘာ၏ ညနေခင်းတစ်ခုတွင် ဖြစ်သည်။ ရေဝေးသုသာန်အတွင်းရှိ

အုတ်ဂူများ ပေါ်သို့ ဖျော့တော့သော အလင်းရောင် သည် ခပ်မှိန်မှိန် ဖြာကျနေ၏ ။

အေးစိမ့်သော လေသည် တစ်ခါတစ်ရံ ရုတ်တရက် တိုက်ခတ်လိုက်ပြီး ရပ်သွားတတ်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်သည် ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေ၏ ။

အသုဘ ပို့သူများ ၏ အော်သံ၊ ခေါ်သံ၊ ငိုယိုသံများ ဖြင့် တစ်နေ့လုံး ဆူညံစည်ကားနေခဲ့သော

ရန်ကုန်မြို့ ၏ အကြီးမားဆုံး သင်္ချိုင်းကြီးမှာ ညနေစောင်းတွင် တော့ သုသာန်တစ်ခု၏

ဂုဏ်အင်္ဂါနှင့် ညီစွာ ပင် အပ်ချသံပင် ကြားရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

အသစ်စက်စက် မဟုတ်သော်လည်း တည်ဆောက်ထားတာ သိပ်မကြာသော

အုတ်ဂူတစ်ခုရှေ့တွင် အသက် နှစ် ဆယ့်လေး ငါးနှစ် ခန့်ရှိသော လူ တစ်ယောက် သည်

တိတ်ဆိတ် ကြေကွဲစွာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး အုတ်ဂူကို စိုက်ငေးကြည့်နေသည်။ သူသည်

တီရုပ်အနက်ရောင် တစ်ထည်ကို ဂျင်းဘောင်းဘီ အနက်ရောင် နှင့် တွဲ ဖက် ဝတ်ဆင်ထား၏ ။

လည်ပင်းတွင် မာဖလာ အနီရဲရဲ တစ်ထည်ကို ပတ်ထားသည်။ သူ ကြည့်နေသော အုတ်ဂူလေးတွင် အောက်ပါအတိုင်း ကြွေပြားတွင် စာထွင်းထား၏ ။

မနင်းဆီ

(ပြင်သစ်ဘာသာ ဧည့်လမ်းညွှန်)

အသက် (၂၃) နှစ်

၄ - ၉ - ၂၀၀၈ တွင် ကွယ်လွန်သည်။

လူငယ်လေးသည် အုတ်ဂူကို စိုက်ကြည့်နေရာမှ အတိတ် ဖြစ်ရပ်များ ကို သတိရကာ စိတ်ထိခိုက် နာကျင်လာဟန်ဖြင့် ပါးနှစ် ဖက်ဆီသို့ မျက်ရည်များ စီးကျလာတော့သည်။ လူငယ်သည် ရှေ့သို့ ခြေလှမ်းအနည်းငယ်တိုးကာ တုန်ရီကြေကွဲသော လေသံဖြင့် -

“ရီစီ . . . မင်းကို ကိုယ် ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး၊ မင်း ကိုယ့်ကို ခွဲသွားတာ ဒီနေ့ သုံးလတိတိ ပြည့်ပြီနော်၊ မင်း ဘယ်ရောက်နေလဲ ဟင်၊ ကိုယ့်ကို နည်းနည်း ဖြစ် ဖြစ် ကိုယ်ထင်ပြပါလား၊ ဒီနားမှာ မင်း ရှိနေတာ ကိုယ် သိတယ်”

ပတ်ဝန်းကျင်သည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်နေ၏ ။ အမှောင့်သည် တစ်စ တစ်စ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်တော့မလို ရှိ၏ ။ ထိုစဉ်မှာ ပင် လေမတိုက်ဘဲ ကောင်လေး လည်ပင်းတွင် ပတ်ထားသော ပဝါအနီလေးမှာ တဆတ်ဆတ်နှင့် လှုပ်ခါလာ၏ ။ ထိုပဝါလေးမှာ ရီစီဟု သူက ခေါ်သော ကွယ်လွန်သူ မနင်းဆီ၏ ပဝါလေး ဖြစ်သည်။ နှင်းဆီခင်သည် မသေခင်က ထိုပဝါလေးကို အမြတ်တနိုး ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသည်။ ဧည့်လမ်းညွှန် တစ်ယောက် ဖြစ်သော နှင်းဆီခင်သည် ထိုပဝါလေးကို အင်းလေးကန်ထဲရှိ အင်းပေါ်ရံ ရက်ကန်းရွာကလေးမှာ ဝယ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပဝါနီလေးသည် လူ တစ်ယောက် က ဆွဲယူလိုက်သလို သူ့လည်ပင်းမှ အလိုက်သင့် ပြေသွားပြီး သူ့ဦးခေါင်းအထက်သို့ မြောက်တက်သွားကာ ဝါးတစ်ရိုက်အကွာသို့ ရောက်မှ တစ်စုံ တစ်ယောက် က လွှတ်ချလိုက်သလို ပုံစံမျိုး ဖြင့် ဖြည်းညင်းစွာ သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျလာလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဆလွန်းကား အဖြူလေးတစ်စီးသည် သုသာန်ထဲသို့ မောင်းဝင်လာပြီး ကားကို ရပ်၍ အုတ်ဂူရှေ့တွင် ရပ်နေသော အနက်ရောင် ဝတ်စုံနှင့် ကောင်လေး ရှိရာသို့ သူနှင့် သက်တူရွယ်တူ လူငယ် တစ်ယောက် လမ်းလျှောက်လာ၏ ။

“ဟေ့ကောင် စက်လင်္ကာ၊ မင်း ဒီမှာ ရှိတယ် ထင်လို့ ငါ လိုက်လာတာ ကွက်တိပဲ၊ လာပါ သူငယ်ချင်းရာ ... မှာ င်တော့မယ်၊ အိမ်ပြန်ရအောင်”

အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သူတို့နှစ် ယောက် ကားပေါ်ဝယ် တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ မြေနီကုန်းဘက်သို့ ရောက်လာသော အခါ ကားမောင်းလာသော လူငယ်က -

“မင်း ခံစားနေရတာ ငါ နားလည်ပါတယ်ကွာ။ နှင်းဆီခင်လည်း ငါ့သူငယ်ချင်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ မင်း အခုလို ငေါင်နေတာကိုတော့ ငါ မကြိုက်ဘူး။ မင်း လာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲ သုံးလလုံးလုံး စိတ်လေလွင့်သလို ဖြစ်နေတာ မကောင်းဘူး။ အလုပ်ထဲကို စိတ်နှစ် လိုက်ရင် မင်း ခံစားနေရတာ တွေ သက်သာသွားနိုင်တယ်။ မင်းသိတဲ့အတိုင်း ဒီဇင်ဘာလဆိုတော့ Tour တွေ အရမ်းများ တယ်၊ မင်းဂိုဒုံပြန်လိုက်ပါ။ ခရီးသွားကုမ္ပဏီတွေ က ခရီးစဉ် (Assignment) မင်းကို ပေးချင်တယ်။ အားနာလို့ မင်းကို မဆက်သွယ်ကြတာ။ ကြာပါတယ်ကွာ၊ ငါ ဖုန်းဆက်ပြီး မင်းကိုယ်စား အလုပ် လက်ခံလိုက်တော့မယ်။ မနက်ဖြန် ရောက်မယ့် ဧည့်သည် တစ်ယောက် ရှိတယ်။ မင်း လိုက်မယ်မို့လား၊ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ် ဖြစ် လိုက်လိုက်ပါ သူငယ်ချင်းရာ၊ အလုပ်လုပ်နေတော့ စိတ်ညစ်စရာတွေ တွေ ချိန် မရဘူးပေါ့”

စက်လင်္ကာ၊ နှင်းဆီခင်နှင့် ညီမြင့်မိုရ်တို့သည် ငယ်သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသည်။

ဝါသနာတူသူများ ဖြစ်၍ ကျောင်းပြီး၍ ဘွဲ့ရပြီးသော အခါ ဟိုတယ်နှင့် ခရီးသွားလာရေး ဝန်ကြီးဌာနမှ ဖွင့်လှစ်သော ဧည့်လမ်းညွှန်သင်တန်းသို့ အတူတူ တက်ရောက်ပြီး သင်တန်း တစ်ပတ်စဉ်တည်း ဧည့်လမ်းညွှန် ဖြစ်လာကြသူများ ဖြစ်သည်။ ဂိုဒ် ဖြစ်လာသော အခါ စက်လင်္ကာက အင်္ဂလိပ်ဘာသာ ဧည့်လမ်းညွှန်၊ နှင်းဆီခင်က နိုင်ငံခြားဘာသာတက္ကသိုလ်မှာ သူသင်ယူလာသော ပြင်သစ်ဘာသာ ဧည့်လမ်းညွှန်၊ ညီမြင့်မိုရ်က စပိန်ဘာသာ ဧည့်လမ်းညွှန် အသီးသီး ဖြစ်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့အားလုံး လွတ်လပ်မှု ကို လိုလားကြသူများ ဖြစ်၍ မည် သည့်ကုမ္ပဏီတွင် မှ လခစား ဝန်ထမ်း ဝင်မလုပ်။ Free Lance (ခေါ်) တစ်သီးပုဂ္ဂလ လွတ်လပ်သော ဧည့်လမ်းညွှန်များ ဖြစ်၍ အလုပ်ရှိလျှင် ကုမ္ပဏီများ က သူတို့ကို ဖုန်းဆက်၍ ကြိုတင်အကြောင်းကြား ဆက်သွယ်ကြသည်။

နှင်းဆီခင်နှင့် စက်လင်္ကာတို့ လူငယ်တို့သဘာဝ မေတ္တာမျှကြ၍ ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြသော အခါ သူတို့၏ အချစ်ခရီးလမ်းမှာ လွန်စွာ ဖြောင့်ဖြူ ခဲ့သည်။ နှစ် ဖက်မိဘ သဘောတူသဖြင့် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းလိုက်ကြပြီး ခရီးသွားရာသီ ကုန်ဆုံး၍ အလုပ်ပါးသော တန်ခူး၊ ကဆုန်လလောက်တွင် လက်ထပ်ယူကြရန် စီစဉ်ထားပြီးသား ဖြစ်သည်။ သို့သော် မျှော်လင့်မထားဘဲ လွန်ခဲ့သော သုံးလခန့်က နှင်းဆီခင် တစ်ယောက် ရုတ်တရက် ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ကာ သေဆုံးသွားခဲ့လေသည်။

နှင်းဆီခင် သေဆုံးသည့်နေ့က စက်လင်္ကာလည်း သူမ၏ အိမ်တွင် ရှိနေခဲ့သည်။ အလုပ်အားသော နေ့ ဖြစ်၍ နှင်းဆီခင်တို့အိမ် ရှိရာ စမ်းချောင်းမှ တိုက်ခန်းသို့ သူ လာလည်ခြင်း ဖြစ်သည်။ စက်လင်္ကာလည်း မြေနီကုန်းတွင် တိုက်ခန်းဖြင့် နေ၍ အိမ်ချင်း မဝေးလှပေ။

နှင်းဆီခင်သည် အစားကောင်း အသောက်ကောင်း အလွန်မက်သူ ဖြစ်သည်။ သူ ကြိုက်နှစ်သက် သော အစားအစာများ ကို ကိုယ်တိုင် ချက်၍ တစ်မျိုး ၊ ဆိုင်မှ ဝယ်၍ တစ်ဖုံ စားတတ်သူ ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က အိမ်တွင် ငါးသလောက်ပေါင်း ချက်စား၏ ။ သူကိုယ်တိုင်လည်း အားရပါးရ စားသည်။ စက်လင်္ကာကိုလည်း ကျကျနန နူးခပ်ကျွေးသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်အောက်ထပ် တစ်ခန်းကျော်မှ ကလေးမွေးနေ့ ဆို၍ အုန်းနို့ခဲခါက်ဆွဲတွေ

လာပို့သေးသည်။ နင် စားလို့ မ ဖြစ်ဘူးဟု ဆိုကာ ထိုအုန်းနဲ့ခေါက်ဆွဲတွေ ကြောင်အိမ်ထဲသို့ စက်လင်္ကာ ထည့်ထားလိုက်သည်။ နင်းဆီခင်၏ အမေက သူတို့ကို ပြုံး ကြည့်ပြီး -

“မောင်စက်လင်္ကာရေ ... အိမ်မှာ နေဦးနော်၊ အန်တီ ကိစ္စရှိလို့ မြို့ ထဲ သွားလိုက်ဦးမယ်”

ဟု ဆိုကာ ထွက်သွား၏ ။

“ယောက္ခမကြီးတော့ အလိုက်တသိ ထွက်သွားပြီ”

“အမယ် ... ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနဲ့ ဘာယောက္ခမကြီးလဲ၊ ကဲ ... ကဲ ...”

ဟု ဆိုကာ သူ့ကို မနာအောင် ဆိတ်ဆွဲသည်။

ထိုစဉ်မှာ ပဲ သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှ ဟန်းဖုန်းက အသံမြည် လာ၏ ။

“စက်ကြီးရေ ... ငါပါကွ၊ ညီမြင့်မိုရ်ပါ၊ ငါ မအားလို့ကွ၊ ငါ့ကိုယ်စား Transfer တစ်ကြောင်းလောက် လိုက်ပေးပါလား။ အေး ... အခု ဆိုက်မယ့် လေယာဉ်ကို ကြိုရမှာ ။ ကားဆရာကို ငါ အခု လွှတ်လိုက်မယ်။ လုပ်ပါကွ၊ ကူညီပါဦး”

“မင်းကလည်း အိမ်မှာ ရှိစီ တစ်ယောက် တည်းကွ၊ သူ့အမေ အပြင်သွားတယ်”

“လုပ်ပါကွ၊ သူငယ်ချင်း ခဏလေးပါ။ ကြိုပြီး ဟိုတယ်ပို့ရုံပါပဲ။ ပြီးတာနဲ့ မင်း ကောင်မလေးဆီ ပြန်ပို့ပေးပါမယ်။ ပိုက်ဆံလည်း ပေးမယ်၊ ဘီယာလည်း တိုက်မယ်ကွ၊ ဒါပဲ ဘိုင့်ဘိုင့်”

Transfer ဆိုသည်မှာ တိုးရစ်အား လေဆိပ်တွင် ကြို၍ တည်းခိုမည့် ဟိုတယ်သို့ ပို့ရုံပင် ဖြစ်၍ လွယ်သလို ထင်ရသော် လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ပြဿ နာများ ရှိတတ်သည်။ မူလ သတ်မှတ်သည့် လေယာဉ်ဖြင့် ဧည့်သည်ပါမလာခြင်း၊ လူပါလာသော လည်း ခရီးဆောင်အိတ် လေယာဉ်နှင့် အတူ ပါမလာခြင်း၊ ဟိုတယ်တွင် တည်းခိုမည့် အခန်း အရည်အသွေးနှင့် ပတ်သက်၍ ဟိုတယ်နှင့် တိုးရစ် အငြင်းအခုံ ဖြစ်ကြရခြင်း စသော ပြဿ နာများ ရှိတတ်၍ ခရီးသွားကုမ္ပဏီများ က ကားဆရာဖြင့် သာ ပေးလွှတ်မထားဘဲ

ဧည့်လမ်းညွှန်ကို လိုက်ပါဝန်ဆောင်မှု ပေးစေခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့တွင် ဧည့်သည် တိုးရစ်လင်မယားကို ဟိုတယ်သို့ ပို့ပြီးသည်နှင့် နှင်းဆီခင်၏ တိုက်ခန်းသို့ သူ ကားဖြင့် အမြန်ပြန်လာခဲ့သည်။ အိမ်နားရောက်ခါနီး တွင် သူ လှမ်းဖုန်းဆက်လိုက်သေး၏ ။

“လာခဲ့ . . . လာခဲ့၊ အခု ရေချိုး တော့မလို့”

ဟုပင် နှင်းဆီခင်က ပြန်ပြောလိုက်သေးသည်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်ကြာ၍ သူ ရောက်သွားသော အခါ တတိယအလွှာတွင် နေသော အခန်း၏ ခေါင်းလောင်းကြိုး ကို ဆွဲလိုက်လျှင် ဘယ်သူမှ ဝရန်တာက ထွက်မကြည့်ချေ။ တိုက်ပေါ်သို့ တက်ကြည့်လျှင် အခန်းတံခါးကို အတွင်းဘက်မှ ပိတ်ထား၏ ။ ရေချိုး ခန်း ဝင်နေသည် ထင်၍ ဖုန်းခေါ်ကြည့်လျှင်လည်း ဖုန်းမကိုင်ချေ။ သူ အလွန်းစိတ်ပူသွားပြီး ရပ်ကွက် လူကြီးများ ကို ခေါ်ကာ တံခါးကို ဖျက်ဝင်လိုက်သော အခါ ရေချိုး ခေါင်းလျှော်ပြီးစ မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ကိုယ်တွင် ပတ်၍ ရေချိုး ခန်းအတွင်း လဲကျနေသော နှင်းဆီခင်ကို တွေ့ ရပေသည်။

“ရီစီ . . . ရီစီ”

သူပြေး၍ ပွေ့လိုက်သော အခါ နှင်းဆီခင်၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ခပ်နွေးနွေးပင် ရှိသေးသည်။

အသက်ကား မရှိတော့ချေ။

*

အခန်း (၂)

သုံးလလုံးလုံး စိတ်လေပြီး အလုပ်မှ အနားယူနေရာမှ ယနေ့အလုပ်ခွင်သို့ ပထမဆုံး ပြန်ဝင်သော နေ့ဖြစ်၍ စက်လင်္ကာကို လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် သူငယ်ချင်းများ က လာ၍ နှုတ်ဆက်ကြသည်။

နေရာကား ရန်ကုန်လေဆိပ်၏ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ဆိုက်ရောက်ခန်းမထဲတွင် ဖြစ်သည်။ သူ ဧည့်လမ်းညွှန်အဖြစ် လိုက်ပါဆောင်ရွက်ရမည့် ဧည့်သည်ကို လာကြိုခြင်း ဖြစ်သည်။ ကုမ္ပဏီမှ ပေးလိုက်သော ခရီးသည်နှင့် ပတ်သက်သော အချက်အလက် အကျဉ်းကို ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

အမည် : မစ်ဟန်နီစမစ် (Miss Honey Smith)

အသက် : ၂၁ နှစ်

နိုင်ငံသား : အမေရိကန်

အလုပ်အကိုင် : ကျောင်းသူ

ဟု ရေးထားသည်။ မကြာမီ ထိုင်းလေကြောင်းခရီးပိုင် ဘိုးရင်းလေယာဉ်ကြီး မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်သို့ ဆိုက်ရောက်လာ၏။ အချိန်ကား ည ၇ နာရီခန့် ဖြစ်သည်။ လာကြိုသော ဂိုဏ်းနှင့် တိုးရစ်မှာ တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် မြင်တွေ့ ဖူးကြသူများ မဟုတ်၍ ထုံးစံအတိုင်းပင် ဧည့်လမ်းညွှန်များ သည် မိမိ ဧည့်သည် နာမည် ရေးထားသော စာရွက်များ ကို လက်ထဲတွင် မြှော့ ကိုင်ထား၍ လေဆိပ်ခန်းမထဲမှ ထွက်လာသော ခရီးသည်များ မြင်သာအောင် ရပ်နေကြသည်။

စက်လင်္ကာလည်း ဟန်နီစမစ်ဟု ရေးထားသော စာရွက်လေးကို ကိုင်ကာ ထွက်ပေါက်အနီး မြင်သာသော နေရာ၌ ရပ်နေလိုက်၏။ ဧည့်လမ်းညွှန် တာဝန်နှင့် မိုးဒီနေ့တော့ လည်ကတုံးအင်္ကျီ အဖြူကို ပိုးတွဲ လုံချည် အညိုရောင် အကွက်စိပ်ကလေးနှင့် တွဲကာ မြန်မာဆန်ဆန် ဝတ်လာခဲ့သည်။ အဖြူရောင် တိုက်ပုံအင်္ကျီကိုလည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်

ထက်ဝတ်ထားသဖြင့် သူ့ပုံစံက နှစ် လိုဖွယ် ရည်မွန်သားနားနေသည်။ သူ့အရပ်မှာ ငါးပေခြောက်လက်မရှိပြီး အသားညို၍ ယောက်ျား ပီသသော ရုပ်ရည်ရှိသူ ဖြစ်သည်။

ခန်းမထဲမှ လူကုန်သည်အထိ နေ့သည်ကို မတွေ့ ရသေးပေ။ ကာရံထားသော မှန်တံခါးမှတစ်ဆင့် အထဲသို့ ကံကြည့်လိုက်ရာ ခရီးဆောင်သေတ္တာရွေးသော စက်ခါးပတ်နားတွင် မိန်းကလေး နှစ် ယောက် ရပ်နေတာ တွေ့ ရသည်။ ဤနှစ် ယောက် အနက် တစ်ယောက် မှာ သူ့နေ့သည် ဖြစ်ရမည် ။

ခဏကြာသော အခါ ချောမောလှပသော ကောင်မလေး တစ်ယောက် ခရီးဆောင်သေတ္တာတစ်ခုကို လက်ဖြင့် ဆွဲ၍ ခန်းမထဲမှ ထွက်လာ၏ ။ တိုးရစ်မလေးမှာ အနောက်တိုင်းသူ ဖြစ်သော်လည်း အရမ်းထွားကျိုင်းသူမျိုး ထဲက မဟုတ်။ မြန်မာမိန်းကလေးတွေ သာသာပဲ ဖြစ်သည်။ ခါးတိုအင်္ကျီအဖြူအကျပ်လေးကို ဂျင်းပန်နှင့် တွဲ ဝတ်ထားပြီး ဝေါ့ကင်းရှူ အဖြူလေးစီးထား၏ ။ ဆံပင်များ မှာ ရွှေရောင် ဖျော့ဖျော့ ဖြစ်ပြီး မတိုမရှည် ပခုံးပေါ်သို့ ဝဲကျရုံလောက်သာ ထား၍ သူနှင့် လိုက်ဖက်သော ဆံပင်ပုံစံ ဖြစ်သည်။ မျက်လုံးများ မှာ ရွှန်းလဲ့သော အညိုရောင် ဖြစ်သည်။ ကောင်မလေးက စက်လင်္ကာ ရှိရာသို့ တန်း၍ လျှောက်လာပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

“ဟလို ... ကျွန်မကို စောင့်နေတာ ကြာပြီလား၊ ကျွန်မ ဟန်နီစမစ်ပါ”

“တွေ့ ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ မြန်မာနိုင်ငံက ကြိုဆိုပါတယ် မစ်စမစ်”

“ဟန်နီလိုပဲ ခေါ်ပါ၊ ရှင့်နာမည် ကော ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော် နာမည် စက်လင်္ကာပါ”

“စက်လင်ဂါ”

“ခေါ်ရ ခက်ရင် စက်လိုပဲ ခေါ်ရင် ရပါပြီ၊ ဒါနဲ့ စက်ခါးပတ်နားမှာ မင်းတို့နှစ် ယောက် ပဲ ကျန်တော့တယ်နော်။ သေတ္တာပျောက်နေလို့လား”

“ကျွန်မ တစ်ယောက် တည်းပါ၊ သေတ္တာစောင့်နေတာ ကျွန်မနောက်ဆုံးပဲ”

“ကျွန်တော် တွေ တာ နှစ် ယောက် ပါ။ နောက် တစ်ယောက် က ခင်ဗျား အရွယ်လောက်ပဲ။ ဘေးချင်းယှဉ်ပြီး ရပ်နေတာလေ။ ဂါဝန်အပြာလေးနဲ့”

ကောင်မလေး၏ မျက်နှာသည် ရုတ်တရက် သွေးဆုတ်ဖြူရောင်သွား၏ ။ မျက်နှာတွင် ထိတ်လန့်ချောက်ချားသော သဏ္ဌာန်ပေါ်လာပြီး လေဆိပ်ခန်းမထဲရှိ ရွှေလျားစက်ခါးပတ်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် လည်း သူ ကြည့်ရာဘက်ဆီသို့ လိုက်ကြည့်လိုက်၏ ။

စက်ခါးပတ်ရှေ့တွင် မည် သူမျှရှိမနေချေ။

“ဆောရီးနော် ... ကျွန်တော် အကြည့်မှာ သွားလို့ ဖြစ်မယ်။ ကဲလာ ... ကားအဆင်သင့် စောင့်နေတယ်။ ဟိုတယ်ကို သွားကြရအောင်။ မိနစ် သုံးဆယ်လောက်တော့ မောင်းရမယ်”

ဟိုတယ်သို့ သွားရာလမ်းဝယ် စက်လင်္ကာက တာဝန်ရှိသည့်အတိုင်း ရန်ကုန်မြို့ နှင့် မြန်မာနိုင်ငံအကြောင်းကို အကျဉ်းချုံး၍ ရှင်းပြလာခဲ့သော် လည်း အမျိုး သမီးမှာ ဘာမှ ပြန်မမေးဘဲ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ဖြင့် လိုက်ပါလာ၏ ။

ရစ်မိုင်လမ်းဆုံ မီးပွိုင့်တွင် မူ ကောင်မလေးမှာ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်လာ၏ ။ နာခေါင်းကို အနံ့ခံသလိုလိုနှင့် ဟိုကြည့် ဒီကြည့် ကြည့်ကာ စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့သော လေသံဖြင့်

-

“ဓာတ်ဆီနဲ့ ရသလိုပဲ။ မင်းကော ဓာတ်ဆီနဲ့ မရဘူးလား”

ဟု တုန်ရီချောက်ချားစွာ မေးသည်။ ဟုတ်သည်။ သူလည်း ဓာတ်ဆီစော် နံသလို ရှိသဖြင့် ကားဆရာအား -

“ကိုဇော်ကြီး၊ ဓာတ်ဆီနဲ့ ရသလိုပဲဗျ၊ ဘာ ဖြစ်တာလဲ”

“ဪ ... ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ကာပရိုက်တာထဲကို ဆီက အိုဗာဖလိုး နည်းနည်း ဖြစ်နေလို့ပါ။ ကျွန်တော် မနက်ကျရင် ပြင်လိုက်ပါ့မယ်”

အကျိုး အကြောင်းကို ပြောပြတော့ ဟန်နီစမစ် ဆိုသော ကောင်မလေးက
စိတ်သက်သာရာ ရသွားဟန် ရှိ၏ ။

တည်းခိုမည့် ထရိတ်ဒါးဟိုတယ် Traders' Hotel သို့ ရောက်သော အခါ
အခန်းယူပေးပြီး ကောင်မလေးကို ဓာတ်လှေကား အဝအထိ လိုက်ပို့လိုက်၏ ။

“ကောင်းသော ညပါ။ မနက်ကျရင် ပုဂံကို လေယာဉ်နဲ့ သွားမှာ မို့
စောစောထရမယ်။ ကျွန်တော် မနက် ၅ နာရီ ဧည့်ကြိုခန်းက စောင့်နေပါမယ်”

ဟန်နီက သူ့ကို ခပ်ယဲ့ယဲ့လေး ပြုံး ပြကာ ဓာတ်လှေကားထဲသို့ ဝင်သွား၏ ။
ကောင်မလေး ကြည့်ရတာ သိပ်ပြီး ရွှင်ရွှင်ပျပျ မရှိလှဟုထင်သည်။ အမေရိကမှ ရန်ကုန်အထိ
လေယာဉ် အကြာကြီး စီးလာရလို့ ပင်ပန်းနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“ကောင်မလေးတွေ က ချောတယ်နော် ကိုစက်လင်္ကာ”

သူနှင့် ခင်နေသော ဟိုတယ်ဝန်ထမ်း ကောင်လေး တစ်ယောက် က
ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်လို ဘယ်လို ... ကောင်မလေးတွေ ၊ ဟုတ်လား ... ငါ့ဧည့်သည်က
တစ်ယောက် တည်းပါ”

“ဟာ ... အစ်ကိုကလည်း နောက်နေပြန်ပါပြီ။ ခုနက ဓာတ်လှေကားထဲမှာ
ကောင်မလေး နှစ် ယောက် ပါသွားတာ။ ကျွန်တော် သေသေချာချာ မြင်လိုက်တယ်။
တစ်ယောက် က ရွှေရောင် ဆံပင်နဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီနဲ့ နောက် တစ်ယောက် က ဂါဝန်အပြာနဲ့”

သူ့ခေါင်းထဲတွင် အန္တရာယ် အချက်ပေး ခေါင်းလောင်းသံများ မြည် သွားသည်။
ဘာတွေ ဖြစ်နေသလဲ ဆိုတာ သူ သေသေချာချာ မသိ။ တစ်စုံတစ်ခုတော့ မှာ
းယွင်းနေလေပြီ။

“ဒီနေရာဟာ အရင်ကသင်္ချိုင်းကုန်းကွ၊

အခုမှ ဟိုတယ်တွေ ဘာတွေ ဖြစ်လာတာ၊

အရင်က သရဲသိပ်ခြောက်တဲ့ နေရာပေါ့”

ပုဂံမှာ သရဲခြောက်ခံရခြင်း

ဂူထဲမှာ မှောင့်မည်းနေသည်။ လိုဏ်ပတ်လမ်းမှာ ကျဉ်းလွန်းသဖြင့် နှစ်ယောက် ယှဉ်ပြီး မလျှောက်သာ။ ဂူထဲဝယ် နံရံကို ထွင်းဖောက်ထားသော တစ်ကိုယ်စာ အခန်းကျဉ်းလေးများ ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ရှေးယခင်က သံဃာတော် များ တစ်ကိုယ်တည်း တရားအားထုတ်ရာ အခန်းလေးတွေ ပဲ ဖြစ်မည်။ ယခုတော့ အရာရာသည် ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြည့်လျက် ရှိသည်။ ပုဂံတွင် ဂူဘုရားများ စွာ ရှိသည်။ တချို့ ဂူပုထိုးများ မှာ နံရံတွင် ရေးဆွဲထားသော ရှေးခေတ် ပန်းချီလက်ရာများ ကြောင့် ထင်ရှားကျော်ကြားသည်။

သူတို့ ‘ကျန်စစ်သားဥမင်’ ဟု အမည်ရသော သာသနိက အဆောက်အဦထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အပြင်မှာ လင်းထိန်နေသော်လည်း ဂူထဲမှာ မှောင့်မည်းတိတ်ဆိတ်နေသည်။ စက်လင်္ကာက ရှေ့မှ ဦးဆောင်၍ ဝင်လာခဲ့ပြီး သူ့နောက်မှ ဟန်နီက ကပ်လိုက်လာသည်။ စက်လင်္ကာက သူ လွယ်လာသော ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး တစ်လက်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ဓာတ်မီး၏ မီးရောင် မှာ မှိန်လှသည်။ ဂိုဒ်မလိုက်တာကြာပြီ ဖြစ်သဖြင့် ဓာတ်မီးကိုလည်း သေသေချာချာ စစ်မယူခဲ့မိ။ ခပ်မှိန်မှိန်အလင်းရောင် ဖြင့် သာ နံရံဆေးရေး ပန်းချီများ ကို ဟန်နီအား ပြရတော့သည်။

“ဒီနံရံပန်းချီတွေ ဟာ ၁၁ ရာစုနှစ် က ရေးသားခဲ့တာ အများအားဖြင့် ကဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ရဲ့ ၁၁၀ ဖြစ်စဉ် ၅၅၀ ဇာတ်နိပါတ်တော် တွေ ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘာသာရေး နဲ့ မဆိုင်တဲ့ ပုံတွေ လည်း ရှိတယ်။ ဒီမှာ မြင်လား။ လေးနဲ့ မြားကို ကိုင်ထားတဲ့ လူနှစ်ယောက် ။ အဲဒါ မွန်ဂို လေးသည်တော် တွေ ရဲ့ ပုံပဲ။ ဒီပုံကို ကြည့်ပြီး အဲဒီ ခေတ်ကတည်းက မွန်ဂိုတွေ ပုဂံကို အရောက်အပေါက် ရှိခဲ့တယ် ဆိုတာ သမိုင်းမှတ်တမ်းအ ဖြစ် သိနိုင်တယ်”

ဟန်နီက သူ ရှင်းပြသည်ကို နားထောင်၍ နံရံမှ အရုပ်များ ကို စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကြည့်နေသည် ထိုအချိန်တွင် ဂူထဲ၌ သူတို့နှစ် ယောက် သာ ရှိသော်လည်း စက်လင်္ကာ စိတ်ထဲတွင် မသိုးမသန့် ဖြစ်လာ၏ ။ သူတို့နှစ် ယောက် အပြင် တစ်စုံတစ်ဦးအနားမှာ ရောက်နေသလို သူတို့ကို စောင့်ကြည့်နေသလို စိတ်က ခံစားရသည်။

နှင်းဆီခင် သူ့နောက်ကို လိုက်နေသလားဟု ထိတ်ခနဲ တွေ့ မိသည်။ ရုပ်ခနဲ ခြေသံ ကြားလိုက်ရသည်။ လိုက်ပတ်လမ်းထိပ်မှ မည်းမည်း အရိပ်တစ်ခု ဖြတ်ပြေးသွားသည်။ ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်လိုက်တော့ ဘာမှ မတွေ့ ရ။ ထိုစဉ်မှာ ပင် ဓာတ်ဆီနဲ့များ သူ့နှာခေါင်းထဲဝယ် ရုတ်တရက် ရောက်ရှိလာ၏ ။ ဘာ ဖြစ်တာပါလိမ့်ဟု နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သော အခါ မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် လက်ထဲမှ ဓာတ်မီး ကြမ်းပေါ်သို့ ရုတ်တရက် ပြုတ်ကျသွား၏ ။

မည်းမည်း သဏ္ဌာန် တစ်ခုသည် လိုက်ဂူနံရံကို ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်လာကာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် လူပုံသဏ္ဌာန်တစ်ခုအ ဖြစ် ပြောင်းလဲ ရောက်ရှိသွားသည်။ အလင်းရောင် ဝိုးတဝါး၌ မြင်ရသော်လည်း ထိုလူပုံသဏ္ဌာန်သည် နိုင်ငံခြားသူ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ မနေ့ ညနေက ရန်ကုန် မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်ထဲ၌ တွေ့ ခဲ့ရသော အမျိုး သမီးပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအမျိုး သမီးသည် လိုက်ပတ်လမ်းထိပ်တွင် ရပ်ကာ သူတို့ကို မီးဝင်းဝင်းတောက်သော မျက်လုံးများ ဖြင့် ကြည့်နေ၏ ။ သူမ၏ မျက်လုံးများ မှာ နီရဲပြီး အရောင် တဝင်းဝင်း တောက်နေသည်မှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသည်။

စက်လင်္ကာသည် သူရဲဘောကြောင်သော လူ တစ်ယောက် မဟုတ်သော်လည်း ယခုလို တစ္ဆေ သရဲတစ်ကောင်နှင့် နဖူးတွေ နူးတွေ ရင်ဆိုင်လိုက်ရသော အခါ ခြေလှမ်းများ က အလိုလို နောက်သို့ ဆုတ်သွား၏ ဟန်နီက သူ့ထက် လျင်သည်။ နံရံကို ကျောဖြင့် ကပ်ကာ ဆေးရေး ပန်းချီများ ကို ကြည့်နေရာမှ သရဲကို မြင်လျှင် အပေါက်ဘက်သို့ လှစ်ခနဲ ပြေးတော့သည်။

ထိုနေ့က ပုဂံမြို့ အနံ့ ဘုရားများ ကို လိုက်ပြနေရသော်လည်း စက်လင်္ကာစိတ်ထဲတွင် သိပ်မကြည်။ မနက်ပိုင်းက ဥမင်လိုက်လှည့်တွင် အခြောက်ခံရပုံကိုသာ

တနံ့နှင့် စဉ်းစားနေမိပေသည်။ ထိုသရဲမသည် ဘာကြောင့် သူ၏ နေည့်သည်ကောင်မလေး နောက်ကို လိုက်လံခြောက်လှန့်နေရပါသနည်း။ သူတို့နှစ်ယောက် မှာ ဘယ်လို ပတ်သက်နေပါသနည်း။ ဖွင့်မေးဖို့ အကြိမ်ကြိမ်စဉ်းစားသည်။ သို့သော် သူတို့ နေည့်လမ်းညွှန်များ သည် နေည့်သည်ကစမပြောဘဲ သူ၏ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ ကိစ္စကို မမေးရဟူသော လူမှု ကျင့်ဝတ်ကို လိုက်နာရစမြဲ ဖြစ်သည်။

ညောင်ဦးဈေး၊ ယွန်းထည်လုပ်ငန်း၊ ဖွားစောရွာနှင့် ဘုရားများ တွင် တစ်နေ့ကုန် အချိန်ဖြုန်းပြီး ညနေဘက် ရောက်သော အခါ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ရုပ်သေးပွဲ ကြည့်၍ ညစာစားနိုင်သော ‘နန္ဒာ’ စားသောက်ဆိုင်သို့ နေည့်သည်ကို ခေါ်လာခဲ့သည်။ သူ၏ ဆုံးဖြတ်ချက် မှန်သည် ထင်သည်။ မြန်မာဆိုင်းဝိုင်းကြီး၏ မြူး ကြွသော တီးလုံးများ ၊ ကျွမ်းကျင်သော ရုပ်သေးကြိုး ဆွဲဆရာမများ ကပြသော ဦးရွှေရိုးနှင့် ဒေါ်မိုးအက၊ ဇော်က၊ နှစ်ပါးသွား၊ သူငယ်တော် အက၊ မျောက်အက၊ ဘီလူးအကတို့ကို ကြည့်ပြီး ဟန်နီမျက်နှာသည် ရွှင်ပျလာ၏ ။ မနက်တုန်းကလို ငေးငေးငိုင်ငိုင် မဟုတ်တော့။ တစ်ခါတစရံ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ပင် ရယ်လိုက်သေးသည်။ သူ ရယ်လိုက်သော အခါ နှင်းဆီပွင့်ချပ်များ ပမာ နီထွေးသော နှုတ်ခမ်းအစုံကြားမှ ဖြူဖွေးညီညာသော သွားကလေးများ က ပုလဲလုံးလေးများ စီထားသလို ပေါ်လာတတ်၏ ။ ဟန်နီ ရယ်သည်ကို ကြည့်ရင်း ရုတ်တရက်ပင် အသံချို့ချို့နှင့် အားရပါးရရယ်တတ်သော နှင်းဆီခင်ကို သတိရမိသည်။ သတိရတော့ သူ၏ ရင်မှာ နာကျင်ရပြန်ပါသည်။

ဒီဇင်ဘာညသည် အေးစိမ့်နေအောင် ချမ်း၏ ။ ည ၉း၃၀ ခန့်တွင် စားသောက်ဆိုင်မှ သူတို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ စားသောက်ဆိုင်ရှိရာ ညောင်ဦးမှ သူတို့ တည်းခိုရာ ပုဂံမြို့ ဟောင်းမှ ဟိုတယ်မှာ သိပ်အဝေးကြီးတော့ မဟုတ်။ ကားဖြင့် သွားလျှင် မိနစ် နှစ် ဆယ်ခန့်သာ မောင်းရသည်။

ဒီနေ့သည် ကံမကောင်းသော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်မည် ထင်သည်။ သူတို့ စီးလာသော ဆလွန်းကားကြီးသည် သရပါဂိတ်တံခါး အလွန်တွင် စက်ပျက်ကာ ရုတ်တရက် ထိုးရပ်သွား၏ ။ သရပါတံခါးတွင် စံစားနေကြသော နတ်နှစ်ပါး ဖြစ်သည့် ဦးတင့်တယ်နှင့်

နမတော် ရွှေမျက်နှာမင်းသမီး နတ်ရုပ်များ ကို တိုင်တည်ကန်တော့ပြီး ကားဆရာက သူ့ကားစက်ပျက်ရခြင်း အကြောင်းကို ရှာဖွေစစ်ဆေးနေ၏ ။ တော် တော် ကြာသည်အထိ စက်က ပြင်၍ မရသေးချေ။

“ကဲ . . . ကားဆရာ ကိုစန်းမြင့်၊ သိပ်လည်း ဝေးတော့တာမှ မဟုတ်တာ။ ကျွန်တော် တို့ လမ်းလျှောက်ပြန်လိုက်မယ်။ မနက်ကျမှပဲ ရှစ်နာရီလောက်လာကြုံတော့။ လာဟန်နီ၊ လမ်းလျှောက်ပြန်ကြရအောင်”

ကားတံခါး ဖွင့်လိုက်သော အခါ အေးမြသော ဆောင်းလေအေးက လက်အေးအေးကြီးဖြင့် ပွေ့လိုက်သလို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဖြတ်သွားတတ်သော ကားအချို့ မှလွဲ၍ လမ်းပေါ်တွင် လူသွားလူလာကားသိပ်မရှိတော့။ သို့သော် ပုဂံမှာ အလွန်လုံခြုံအေးချမ်းသော အရပ် ဖြစ်၍ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှု တော့ မရှိချေ။ နှစ် ယောက် သား စကားတစ်ပြောပြောဖြင့် လျှောက်လာကြ၏ ။ သီရိပစ္စယာအရပ်သို့ ရောက်သော အခါ ခပ်ဝေးဝေးမှ ခွေးအူသံများ ကို ကြားရသည်။ လရောင် မှ ဝိုးတဝါးသာ လင်းနေ၏ ။

“ဒီနေရာဟာ အရင်က သင်္ချိုင်းကုန်းကွ၊ အခုမှ ဟိုတယ်တွေ ဘာတွေ ဖြစ်လာတာ၊ အရင်က သရဲသိပ်ခြောက်တဲ့ နေရာပေါ့”

ဟူသော ဝါရင့် ဧည့်လမ်းညွှန်ဆရာကြီးများ ပြောဖူးသော စကားကို အမှတ်ရလာကာ ကျောထဲမှ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ထိုနေရာမှ မြန်မြန်ကျော်ဖြတ်ဖို့ ခြေလှမ်းကို သွက်သွက်လှမ်းလိုက်စဉ် သူ့နှာခေါင်းထဲသို့ ဓာတ်ဆီနံ့က ထောင်းခနဲ ဝင်ရောက်လာ၏ ။ သူ ကြက်သီးထသွားကာ ဟန်နီကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဟန်နီလည်း ထိုအနံ့ကို သူလိုပင် ရှူရှိုက်မိဟန်ဖြင့် သူ့အနားသို့ တိုးကပ်ကာ စက်လင်္ကာ၏ လက်ကို ထိတ်လန့်တကြားဆုပ်ကိုင်ထား၏ ။ ကောင်မလေး လက်များ မှာ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေသည်။

သူတို့နှင့် မျက်စောင်းထိုး လမ်းဘေး ထနောင်းပင်ကြီး အောက်ဝယ် ငွေ့ရည်များ

ဖွဲ့သလို ဝိုးတဝါး သဏ္ဌာန်တစ်ခု ပေါ်လာပြီး မကြာမီ လူ တစ်ယောက် ၏ သဏ္ဌာန်က ပီပီပြင်ပြင် ပေါ်လာသည်။ သူ့ထံမှ ညည်းသံလိုလို၊ ရှိုက်သံလိုလို အသံပါ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကြားလာရသည်။ မျက်လုံးမှာ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေ၏ ။ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ဟန်နီကို သူ့လက်ညှိုးဖြင့် ထိုးကာ မတ်တတ်ရပ်နေ၏ ။ မနက်က ဂူဘုရားထဲ၌ တွေ့ခဲ့သော အမျိုးသမီးပင် ဖြစ်သည်။

“ကေသီရယ် ... နင် ငါ့ကို လိုက်မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့၊ ငါ့ဘာသာ တစ်ယောက် တည်း နေပါရစေ”

ဟု ဟန်နီက အော်သည်။

ကေသီဟု အခေါ်ခံရသော မည်မည် သဏ္ဌာန်ကြီးသည် လက်ညှိုး ငေါက်ငေါက်ထိုးလျက် ဟန်နီရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်း ရှေ့သို့ တိုးလာ၏ ။

“ငရဲကို သွား... ငါ့အနား မလာပါနဲ့”

ဟု ဟန်နီက ထပ်အော်သည်။

“အခြေအနေ မကောင်းဘူး ဟန်နီ၊ ပြေးကြစို့”

ဟု စက်လင်္ကာက ပြောကာ ဟန်နီနှင့် သူ တစ်ယောက် လက်ကို တစ်ယောက် ဆွဲကာ ဟိုတယ်သို့ ခြေကုန်သုတ်၍ ပြေးလာခဲ့ကြသည်။

ဟိုတယ်သို့ ရောက်သော အခါ သူတို့နှစ်ယောက် လုံး မောဟိုက်ပင်ပန်းကာ ဧည့်ကြိုခန်းမ ဆိုဖာဆက်တီခုံပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ကြသည်။ သရဲကား လိုက်မလာတော့ချေ။

“ကဲ ... ဟန်နီ၊ အခု ကိစ္စက မင်း တစ်ယောက် တည်းရဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ကိစ္စသက်သက် မဟုတ်တော့ဘူး။ ငါနဲ့လည်း ဆိုင်လာပြီ။ အဲဒီတော့ ဘာ ဖြစ်နေတာလဲ ဆိုတာ ငါ့ကို သေသေချာချာ ရှင်းပြတော့၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် မနက်ဖြန်ကစပြီး မင်းကို ငါ ဂိုဒ် လိုက်မပြနိုင်တော့ဘူး”

ဟု စက်လက်က ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောချလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ပြောပြပါ့မယ်၊ ဒါနဲ့ ရှင်တို့ မြန်မာလူမျိုး တွေ ဟာ နောက်ဘဝတို့၊ သရဲ တန္တေတို့ ဆိုတာတွေ ကို ယုံသလား”

“ငါတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ အတွက်တော့ ဒါတွေ ဟာ အဆန်းမဟုတ်ဘူး။ နိဗ္ဗာန်မရမီစပ်ကြား သတ္တဝါတွေ ဟာ သေလွန်တဲ့အခါ သူ့ရဲ့အတိတ်ဘဝက ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ ကောင်းမှု ကံ၊ မကောင်းမှု ကံအလျောက် သုံးဆယ့်တစ်ဘုံကို ရောက်ကြရတယ်။ တန္တေ သရဲ ဆိုတာ ပြိတ္တာဘုံတစ်မျိုး ပဲ၊ မကျွတ်မလွတ်သေးသူတွေ ရဲ့ နေရာပေါ့”

“ငါတို့နိုင်ငံမှာ တော့ နောက်ဘဝအယူအဆကို ငါတို့ ဘာသာရေး အရ လူတွေ အတော် များများ က လက်မခံကြဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်မအ ဖြစ်ကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ရင်ဖွင့်လို့ မရခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် မြန်မာပြည်ကို ကျွန်မလာခဲ့တာပါပဲ။ ရှင်ကို ကျွန်မ ကြုံခဲ့တဲ့ အ ဖြစ်အပျက်တွေ အားလုံး မခြွင်းမချန် ပြောပြပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင် တစ်ခုတော့ သတိရပါ။ ဒီစကားတွေ ကို ဒီအ ဖြစ်အပျက်တွေ ကို ရှင်ကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ကျွန်မ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ အမှန်အတိုင်း ပြောမပြဖူးဘူး။ ဒါဟာ ကျွန်မရဲ့ ပထမဆုံး ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်ပါပဲ”

*

အခန်း (၃)

ထိုနေ့ ထိုအချိန်မှစ၍ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း

ကေသီသည် ဟန်နီကို ကိုယ်ထင်ပြုကာ

ခြောက်လှန့်နှောင့်ယှက်နေတော့သည်။

ချစ်ကြွေးရန်ငြိုး

ကေသီ (ခေါ်) ကက်သရင်းနှင့် ဟန်နီသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ပန်ဆယ်ဗေးနီးယားပြည်နယ်ရှိ ဟားဝဇ်ကောလိပ်မှ နောက်ဆုံးနှစ် ကျောင်းသူများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် သည် ကျောင်းတွင် အချောဆုံးအလှဆုံး မိန်းကလေးများ စာရင်းတွင် ထိပ်ဆုံးမှ ပါသူများ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက် စရိုက်က မတူ။ ကေသီက ယောက်ျားလေးများ ကို ထည်လဲတွဲ၍ ရှုပ်ရှုပ်ပွေ့ပွေ့ နေတတ်သည်။ ဟန်နီကတော့ ရည်းစားသနာမထားဘဲ ခပ်အေးအေး နေတတ်သူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက် သည် ကျောင်းစာတွင် လည်းကောင်း၊ အလှအပ၊ ဝတ်စားဆင်ယင်မှု တွင် လည်းကောင်း၊ ကျောင်းတွင် အနုပညာနှင့် အားကစားလုပ်ငန်းများ တွင် လည်းကောင်း ပြိုင်ဘက်များ ဖြစ်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် ကေသီသည် ဟန်နီကို အသားလွတ် လိုက်ပြိုင်နေတတ်လေ့ ရှိသည်။ ဟန်နီ ဝတ်သော အဝတ်အစားများ ထက် သာအောင် ဝတ်ပြသည်။ ဟန်နီ ယူသော ဘာသာတွဲ ကို လိုက်ယူသည်။ ယုတ်စွာအဆုံး ဟန်နီကို ချစ်ကြိုက်နေကြသော ယောက်ျားလေးများ ကိုပင် သူ့ဘက် ပါအောင် ကေသီက ဆွဲဆောင်လေ့ရှိသည်။ ဟန်နီက အရှေ့တိုင်းဆန်ဆန် လှ၍ ကေသီက အနောက်တိုင်းဆန်ဆန် လုံးကြီးပေါက်လှ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မျိုး ကို ပိုင်ဆိုင်သည်။ စင်စစ် သူတို့နှစ်ယောက် သည် မည်သူက ပိုလှကြောင်းကို ကျောင်းသားများ မှာ တစ်ထိုင်တည်း မဆုံးဖြတ်နိုင်သူသာ များ သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အရာရာ ပြိုင်ဘက်များ ဖြစ်၍ ကွဲပြားမပျက်
မေးထူးခေါ်ပြောလောက်သာ ဆက်ဆံပြီး သိပ်ပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီးကား မရှိပေ။

ပြဿနာ၏ အစကား မိန်းကလေးတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ယောက်ျားလေးကိစ္စ
ဖြစ်သည်။ သူတို့ကျောင်းသို့ မကြာခင်ကမှ အသစ် ပြောင်းလာသော ဂျင်မီ ဆိုသည့်
ကျောင်းသားကို ကေသီက အတင်းလိုက်ကြိုက်နေသည်။ သို့သော် ဂျင်မီက ကေသီကို မကြို
က်ဘဲ ဟန်နီကို မျက်စိကျနေသည်။ ဟန်နီ ကတော့ ဂျင်မီကို ချစ်လို့မရ။ သို့သော် ကေသီက
ဂျင်မီကို ကြိုက်နေတာရော၊ ဂျင်မီက သူ့ကို ကြိုက်နေတာရော ဟန်နီက သိသည်။ ပထမတော့
ဂျင်မီဆိုသော ကောင်လေးကို သူ ခပ်တန်းတန်းပဲ ဆက်ဆံသည်။ သို့သော် အရာရာ
သူ့ကိုလိုက်၍ အပြိုင်အဆိုင် လုပ်နေသော ကေသီ ဆိုသည့် မိန်းမကို အရွဲ့တိုက်ချင်စိတ်
ပေါ်လာသဖြင့် ဂျင်မီနှင့် ကျောင်းတွင် အရောတဝင်နေမိခဲ့သည်။ ဒါကို ကေသီက လုံးဝ
မကျေနပ်။ မကျေနပ်ကြောင်းကို တိုက်ရိုက်တော့ လာမပြော။ ထိုညကျမှ ပြဿနာက
တက်တော့သည်။

ထိုညက သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် ၏ အိမ်တွင် မွေးနေ့ပါတီ လုပ်ကြသည်။
သူတို့ လူမျိုး ထုံးစံအတိုင်း လူငယ်များ စုရုံး၍ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကကြ၊ ခုန်ကြ၊ သောက်ကြ၊
စားကြသည်။ ထိုသို့ စားကြ၊ သောက်ကြ၊ ကကြ၊ ခုန်ကြရာ ညသန်းခေါင်ယံအချိန်အထိ
ရောက်သွား၏ ။ ဟန်နီမှာ ဘီယာပင် များများ မသောက်ဖူးသော အူရိုင်း ဖြစ်၍ အနည်းငယ်
မူး၍ နေချေပြီ။

ပါတီပွဲ၌ ဂျင်မီက ဟန်နီအနားသို့ ကပ်၍ လက်ဆောင်ဟု ဆိုကာ စီဒီခွေတစ်ခွေ
ပေးသွားသည်ကို ကေသီက မြင် ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်ကာ မဲရွဲ့သွားသေးသည်။
ညဉ့်နက်လာ၍ အိမ်ပြန်ရန် ကားကို ထုတ်လိုက်သော အခါ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် က -

“ဟန်နီ . . . နင် အိမ်ပြန်ရင် ကေသီကို နင့်ကားနဲ့ လမ်းကြိုတင်ခေါ် သွားပါလား။”

ဟု ပြောသည်။

“မခေါ်ချင်ပါဘူးဟယ် . . . သူနဲ့ ငါ မျက်နှာကြောတည့်တာ မဟုတ်ဘူး။”

“သူ့မှာ ကားပါမလာလို့ပါအေ၊ တင်ခေါ်သွားလိုက်ပါ။ နင်နဲ့ သူနဲ့က အိမ်ချင်း

နီးတာပဲ”

“ဂျင်မီ ဘယ်မှာ လဲ။ သူ့ကို လိုက်ပို့ခိုင်းရင် ဟိုက ပိုပြီးကြိုက်မှာ ပေါ့”

“ဂျင်မီက ပြန်သွားပြီ။ ကဲပါ။ နင်ပဲ ခေါ် သွားပါ။ တစ်လမ်းတည်းပဲ သွားမှာ ပဲ၊

ခေါ်သွားလိုက်ပါ”

“မ ဖြစ်ဘူး၊ ငါ နည်းနည်း မူးနေတယ်”

“ဒါဆို ပိုကောင်းတယ်။ နင် မမောင်းနဲ့။ ကေသီကို မောင်းခိုင်း။ နင်က ကားကို

ပြတင်းပေါက် မှန်ချပြီး စီး။ လေကောင်းလေသန့် ရရင် ခေါင်းကြည့်သွားလိမ့်မယ်”

ဤသို့ဖြင့် ဟန်နီကားပေါ်သို့ ကေသီ ပါလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကေသီကိုတော့

ကားမမောင်းခိုင်း။ ဟန်နီကိုယ်တိုင်ပဲ မောင်းလာခဲ့သည်။ တစ်လမ်းလုံး နှစ် ယောက် သား

စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ နေလာခဲ့ကြသည်။ လမ်းတစ်ဝက်လောက် ရောက်မှ ကေသီက -

“နင့်ကားမှာ ကတ်ဆက်ပါလား”

ဟု မေးသည်။

“မပါဘူး”

ဟု ဟန်နီက အမြင်ကတ်ကတ်ဖြင့် လိမ်ပြောလိုက်သည်။ တကယ်တော့ သူ

လက်ဆောင်ရသော စီဒီခွေကို ဘာခွေဘဲဟု စပ်စုခြင်း ဖြစ်သည်။

“အဲဒီ လို စိတ်ထားမျိုး နဲ့ နင် ငါ့လို အတန်းခေါင်းဆောင် ဘယ်တော့မှ မ

ဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဟု ကေသီက ခန့်သည်။

“ဖြစ် ဖြစ် မ ဖြစ် ဖြစ် အဲဒါ နင့်ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး”

“နင် ငါ့ကို ကြည့်မရဘူး မဟုတ်လား ဟန်နီ”

“နင့်ဘာသာ ထင်ချင်သလိုထင်”

“ငါ နင့်ကို ဂျင်မီအကြောင်း ပြောချင်လို့”

“ဘာပြောမှာလဲ”

“နင် သူ့ကို တကယ်မချစ်ဘဲနဲ့ တွဲ မနေပါနဲ့”

“နင်က ငါ့ကို အမိန့်ပေးနေတာလား။ ဘုရားက နင့်ကို အဲဒီ လို အာဏာမျိုး ပေးထားလို့လား။ တကယ်တော့ နင်ဟာ ဘာမှ သုံးမရတဲ့ မိန်းမပဲ။ ဘာ ဖြစ်လို့ ငါက နင် ပြောတိုင်း လိုက်လုပ်ရမှာလဲ”

“ငါက နင့်ကို သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် အနေနဲ့ တောင်းဆိုနေတာပါ”

“ငါနဲ့ နင်နဲ့က သူငယ်ချင်းမှ မဟုတ်ဘဲ၊ နင်ပြောတာ မှန်တယ်။ ငါ နင့်ကို ကြည့်မရဘူး”

ကေသီ အလွန်စိတ်ဆိုးသွား၏ ။

“နင် ငါ့ကို မနာလို ဖြစ်နေတာပဲ ဟန်နီ။ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ငါက နင့်ထက် လှတယ်။ ကျောင်းမှာ လည်း ပိုပြီး ပေါ်ပြူလာ ဖြစ်တယ်”

ဟန်နီက ရယ်လိုက်သည်။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း သိပ်မြှော့ က်မနေပါနဲ့။ ငါက နင့်ကိုလေ နင် ဖြစ်နေလို့ကို ကြည့်လို့ မရတာ ။ ရှင်းပြီလား။ ဒါတွေ ထားလိုက်တော့။ နင်က ဂျင်မီနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာ ဖြစ်ချင်တာလဲ။ တည့်တည့်ပြောစမ်း”

“ရည်းစား ဖြစ်ချင်တာ”

“နင် သူနဲ့ ထွက်လည်ဖူးပြီလား”

“ဟင့်အင်း၊ ဒါပေမဲ့ သူ ငါ့ကို ပြောလာမှာပါ”

“နင်က ဘယ်လိုလုပ် သိလဲ”

“အို ... ငါ သေချာပေါက် ပြောရဲတယ်။ ယောက်ျားတိုင်း ငါနဲ့ တွဲ ပြီး
လျှောက်လည်ချင်ကြတာချည်းပဲ”

“ဂျင်မီက နင်နဲ့တွဲ ပြီး မသွားချင်တာ အဲဒါကြောင့် ပဲ။ နင်က ယောက်ျားတကာနဲ့
တွဲ ခုတ်နေတာကိုး”

ဤစကားက ကေသီအဂ္ဂိုက်ကို ထိသွားပုံရ၏ ။ သူမ၏ ပါးကိုကေသီက ဖြန်းခနဲ
ရိုက်လိမ့်မည် ဟု မျှော်လင့်မထားသည့်အတွက် ဟန်နီမှာ ရုတ်တရက် ထူပူ အံ့သြသွားသည်။

“ဟင် ... နင် ငါ့ကို ပါးရိုက်တယ် ဟုတ်လား၊ ငါ့အမေတောင် ငါ့ကို ပါးမရိုက်ဘူး။
ကဲဟယ် ... ငါ့ကို လုပ်ဦး”

ဟု ဆိုကာ ဟန်နီက သူ့ဘေးခုံတွင် ထိုင်နေသော ကေသီဆံပင်များ ကို
ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။

ကားသည် လမ်းမပေါ်ဝယ် မြွေလိမ်မြွေကောက်သဖွယ်
တွန့်လိမ်ပြေးလွှားနေသည်။ ဤနေရာသည် တောင်ဆင်း တောင်တက်၊ အကွေ့အဝိုက်များ
ပေါများ သော နေရာ ဖြစ်၍ ကားမမောင်းဘဲ ရန် ဖြစ် သတ်ပုတ်နေကြခြင်းမှာ
အလွန်အန္တရာယ်များ သည်ကို သတိထားမိလိုက်သော အချိန်တွင် အရာရာသည်
နောက်ကျခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

သူတို့ကားသည် လမ်းဘေး လက်ရန်းတိုင်များ ကို ဖြတ်တိုက်ချကာ ချောက်ထဲသို့
ထိုးကျသွားတော့သည်။

ချောက်ကမ်းပါးမှာ အတော် နက်သည်။ ဟန်နီသည် ထိုစဉ်က
ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှအားလုံး သိက္ခာစွာ မှိတ်မိနေသေးသည်။ ကားသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့်
ခေါင်းအောက်စိုက်ကာ လေထဲဝယ် လွင့်ကျလာ၏ ။ တောင်စောင်းမှ
ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ ကိုပင် ကားထဲမှ လှမ်းမြင်နေရသည်။

ကားသည် မြေပြင်သို့ ဦးစိုက်ကာ ခပ်စောင်းစောင်း အနေအထားဖြင့် ဆောင့်၍

ကျ၏။ သူတို့ကားနှင့် မြေပြင် ဆောင့်မိသော နေရာမှာ မညီညာသော တောင်စောင်းတစ်ခု ဖြစ်၍ ကားမှာ မရပ်ဘဲ အရှိန်နှင့် လျှောဆင်းသွားသည်။

ဝုန်းခနဲ ဝင်ဆောင့်သံ တစ်ချက်ကို ကြားရပြီး ကားရပ်သွား၏။ သူ့ခေါင်းထဲမှာ ကြယ်တွေ လတွေ မြင်သလို ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ ပူထူသွားပြီး ခဏကြာမှ အမြင်အာရုံတို့ ပုံမှန်ပြန် ဖြစ်ကာ ထိတ်လန့်ဖွယ် အခြေအနေကို တွေ့မြင်ရသည်။

ကားသည် အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ကွဲကြွေစုတ်ပြတ်နေ၏။ ရှေ့လေကာမှန်ကြီးမှာ လည်း ပြုတ်ထွက်သွားကာ သူ့မျက်နှာကိုပင် မှန်ကွဲစများ ခြစ်မိထားသေးသည်။ ဟန်နီ တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲနေပြီး သူ့ခူးခေါင်းမှာ အနာကျင်ဆုံး ဖြစ်သည်။ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ခူးခေါင်းမှ ပြတ်ရုရာတစ်ခုသည် သွေးတွေ ထွက်လျက် ခြေထောက်ပေါ်သို့ ယိုစီးကျလျက် ရှိသည်။ ကားစတီယာရင်တိုင်မှာ အောက်သို့ ငိုက်ကျနေပြီး သူမ၏ ခူးခေါင်းများ ကို ဖိထားသလို ရှိသည်။ ပြင်းထန် စူးရှလွန်းသော ဓာတ်ဆီနံ့က လေထဲတွင် မျောလွင့်လျက် ရှိ၏။

ဟန်နီက ကေသီကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အတန်းခေါင်းဆောင်နှင့် လှယဉ်ကျေးမယ် ကေသီမှာ သွေးအိုင်ထဲမှာ လဲနေသည်။ သူမသည် ထိုင်ခုံခါးပတ် ပတ်ဖို့ မေ့သွားသည် ထင်သည်။ ဟန်နီကလည်း သတိမပေးမိခဲ့။ ကေသီငယ်ထိပ်နှင့် ကားရှေ့မှန်တို့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆောင့်မိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်က အလွန်လှပခဲ့သော ရွှေဝါရောင် ဆံပင်များ မှာ ယခုအခါ သွေးတို့ဖြင့် စွန်းပေနေ၏။ ကေသီ၏ ခေါင်းကို ကိုင်ကြည့်လိုက်တော့ တစ်ဖက်သို့ ဖြည်းညင်းစွာ စောင်းကျသွားသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးပြာပြာများ မှာ ဘာကိုမှ မမြင်တော့ဟန်ဖြင့် ပွင့်လျက်ပင် ရှိနေသည်။ ကားထဲမှာ မှောင့်မည်းလျက်ပင် ရှိသဖြင့် သူ ဝိုးတဝါး မြင်ရတာ တွေ ဟာ တကယ်မှ ဟုတ်ရဲ့လားဟု ဟန်နီ တွေးနေမိသည်။ သို့သော် သူ မြင်ရသလောက် ပြောနိုင်တာ တစ်ခု ကတော့ ကေသီ သေသွားခဲ့လေပြီ။

“ဘုရားသခင်”

ဟု ဟန်နီ မြည် ကြွေးလိုက်သည်။ သူ့ခြေထောက်များ ကို ကားထဲမှ

ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ဆွဲထုတ်ရ၏။ ထုံကျင်နေသဖြင့် အကြောတွေ သေကုန်ပြီလားဟုပင် ထင်မိသေးသော်လည်း သူမ ခြေထောက်များ မှာ ပွန်းပဲ့ရာအချို့ ရှိနေသည်မှအပ အကောင်းပကတိ ရှိသေးသည်။ လမ်းပေါ်မှ ဖြတ်သွားသော ကားများ က ချောက်ထဲမှ သူတို့ကို မြင်နိုင်ပါ့မလား။ ချောက်ကမ်းပါးကို ကုတ်ကတ်တက်ပြီး အကူအညီ တောင်းဖို့ စဉ်းစားမိသည်။ သို့သော် စိုးရိမ်မှု တစ်ခုက သူ့ရင်ထဲကို ဝင်ရောက်လာသည်။

လူတွေ က သူ့ကို ဆေးရုံပို့မည် ။

ကေသီကို ရေခဲတိုက် ပို့မည် ။

ပြီးတော့ . . . အရက်သေစာ သောက်စား၍ မော်တော် ယာဉ် မောင်းနှင်မှု ၊ ပေါ့ဆ၍ လူသေမှု တို့ဖြင့် သူ့ကို စစ်ဆေး ထောင်ချကြလိမ့်မည် ။

ဘယ်လိုပဲ ရှင်းပြ ရှင်းပြ၊ ကားမောင်းသူက သူ ဖြစ်နေ၍ အမှု က သူ့ကို ပတ်လာမှာ တော့ အသေအချာ ဖြစ်သည်။ သူ အရက် ဘယ်လောက်သောက်ထားသလဲ ဆိုတာ တိတိကျကျ မမှတ်မိတော့။ သို့သော် ရဲက စစ်ကြည့်လိုက်လျှင် အတော် မူးနေကြောင်း ပေါ်တော့မည် ။ မူး၍ မောင်းခြင်း၊ လူသေစေခြင်းမှာ ငြင်းလိုမရအောင် ဖြစ်နေသည်။ ကေသီက သူ့ပါးကိုရိုက်ခဲ့၍ ကား ချောက်ထဲ ထိုးကျပါသည်ဟု ဆိုခြင်းကို ရဲက ယုံကြည်မည် မဟုတ်။

“အဲဒါ နင့်ကြောင့် ဖြစ်ရတာ ”

ဟု ပြန်လှန်၍ မပြောနိုင်တော့သော ကေသီအလောင်းဘက်သို့ လှည့်၍ ဟန်နီ မသဲမကွဲ ရေရွတ်လိုက်သည်။ သူ သေသွားခြင်းအတွက် သိပ်တော့ဝမ်းမနည်းမိ။ ကေသီ ကတော့ ငြိမ်းချမ်းသွားပြီ။ သူ့မှာ သာ ဒုက္ခတွေ တစ်လှေကြီးနဲ့ ကျန်ရစ်တယ်ဟု တွေးကာ ဝမ်းနည်းမိသည်။ သူ့အသက်နှစ် ဆယ်ကျော်ရုံပဲ ရှိသေးသည်။ ဘွဲ့ရဖို့ ခြောက်လခန့်သာ လိုတော့သည်။ ကားမမော့ က်ခင် အချိန်အထိ သူ့ဘဝ နောင်ရေး မှာ လှပချောမွေ့နေသည်။

“နင်ပဲ ကားမောင်းတဲ့သူ ဖြစ်လိုက်ပါတော့ ကေသီရယ်၊ ဒါဆို အားလုံး လွယ်ကူချောမွေ့သွားမှာ ပဲ”

ဟု တစ်ယောက် တည်း ပြောနေမိသည်။

ယင်းအခိုက်တွင် စိတ်ကူးတစ်ခုကို ရုတ်တရက် ရလိုက်၏ ။

‘ကေသီကို ဒရိုင်ဘာထိုင်ခုံမှာ ရွှေ့ထားလို့ ရတာ ပဲ။ ပြီးတော့ ဒီကားကို မောင်းလာတာ ကေသီပါ။ ဒါဟာ သူ့အပြစ်ပါလို့ ရဲတွေ ကို ပြောလိုက်ရင် ရမှာ ပဲ။ ငါ ဘာလို့ အဲဒီ လို မလုပ်နိုင်ရမှာ လဲ။ ကေသီလည်း ဒါကို ခွင့်လွှတ်မှာ ပါ’

ဟု တွေ့ မိသည်။ ဒါပေမဲ့ သွေးကွက်ကြီးက ဘယ်လိုလုပ်မှာ လဲ။ ရဲက သေသေချာချာ ကြည့်ရင် ကေသီကိုယ်က ထွက်တဲ့ သွေးတွေ ကို ဟိုဘက်ထိုင်ခုံမှာ တွေ့ မှာ ပေါ့။ သူတို့က အဲဒီ လောက်ကော စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်မှာ မို့လား။ ငါ့သွေးတွေ ရော၊ သူ့သွေးတွေ ရော နေရာတကာမှာ ပေပွနေတဲ့ဟာ ဘယ်ဟာက ဘယ်သူ့သွေးလို့ ဘယ်လိုခွဲမလဲ။ သူ့ခေါင်းထဲမှာ အတွေ့ တို့ ရှုပ်ပွနေသည်။

သူ ကားမောင်းသွားတာ မြင်တဲ့လူဆိုလို့ ပါတီပွဲမှာ တွေ့ ခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် ပဲ သိသည်။ သူ့ကို အဆင်ပြေတာနှင့် အမြန်ဆုံးဖုန်းဆက်ပြီး ကားမောင်းတာ ကေသီပါလို့ ပြောခိုင်းရင် ကူညီမှာ ပဲ။ ဒါဟာ တရားမျှတတဲ့ လုပ်ရပ်လို့ သူ ယုံကြည်သည်။ ဒီပြဿနာတွေ အားလုံးကို ကေသီပဲ စခဲ့သည် မဟုတ်လား။ သူ့ကားကို လိုက်စီးပြီး သူ့ကို ပြေး နာရှာသည်။ ပြီးတော့ ပါးရိုက်သည်။

ကေသီကို ဟိုဘက် ထိုင်ခုံပေါ်မှ ဒီဘက် ထိုင်ခုံပေါ်သို့ ပွေ့၍ ရွှေ့ရသည်မှာ သိပ်ပြီးလွယ်လှသည် မဟုတ်။ အတော် ကြီးကို ကြိုး စားပြီး ဆွဲယူရသည်။ ဒါတောင် ကိုယ်လုံးက ယာဉ်မောင်းထိုင်ခုံပေါ်သို့ ရောက်ပြီး ခြေထောက်က သူ ဖြစ်သလို ကားရှေ့ပိုင်းနှင့် ညှပ်နေသေးသည်။ ကားမှာ ရှေ့ပိုင်း ပိန်ချိုင့်နေသဖြင့် နေရာကျဉ်းသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ခြေထောက်ကို အတင်းဆွဲထုတ်လိုက်တော့ ဖိနပ်က ကျွတ်ကျန်ခဲ့သည်။ ဖိနပ်သည် ကားအောက်ပိုင်းနှင့် ညှပ်နေ၍ ဘယ်လိုမှ ဆွဲထုတ်၍ မရပေ။ အားကုန် ဆွဲထုတ်သော် လည်း ဖိနပ်ဦးမှာ သံတန်းနှစ် ခုနှင့် ညှပ်၍ ဆွဲထုတ်မရဘဲ ရှိသည်။

ဤဖိနပ်က အမှန်တရားကို ပြောလာနိုင်သည်။ ကေသီသည်

ယာဉ်မောင်းနေရာတွင် မရှိဘဲ ဘေးမှ ထိုင်ခဲ့တွင် ထိုင်နေကြောင်းကို ကျွမ်းကျင်သော
စုံထောက်က ကြည့်လိုက်တာနှင့် သိနိုင်သည်။ ဟန်နီသည် အကြံအစီအကံဖြင့် ကားကို
လှည့်ပတ်၍ ကြည့်လိုက်ရာ ဓာတ်ဆီတိုင်ကီ ပေါက်ပြီး ဓာတ်ဆီများ မြေကြီးပေါ်သို့
တပေါက်ပေါက်ကျနေတာကို သွားတွေ သည်။ ဓာတ်ဆီနံ့များ မှာ ဖွန်ထူနေသည်။ ရုပ်ရှင်တွေ
ထဲမှာ ကားတစ်စီး ချောက်ထဲကျသွားလျှင် ပေါက်ကွဲ၍ မီးလောင်သွားတာ သူ မကြုံခဏ
မြင်ဖူးသည်။ သူတို့ကား ကတော့ မီးမလောင်ချေ။ သို့သော် ဓာတ်ဆီများ က ယိုနေပြီ။
ကိုယ်တိုင် မီးရှို့လိုက်လျှင်တော့ သက်သေခံ သွေးကွက်ရော၊ ကေသီဖိနပ်ပါ
ပျောက်ပျက်သွားမည် ဟု ရူးရူးမိုက်မိုက် တွေ့ မိသည်။

ယိုကျနေသော ဓာတ်ဆီများ ကို ခွက်ဖြင့် ခံ၍ ကားခေါင်းခန်းထဲတွင် ဖျန်းသည်။

ကေသီအလောင်းကို ထိုင်ခဲ့ခါးပတ် ပတ်ပေးလိုက်ပြီး မီးခြစ်ခြစ်ကာ ကားကို မီးရှို့လိုက်၏ ။

ဝုတ်ခနဲ မီးထတောက်သည်နှင့် ကားနှင့် ဝေးရာသို့ သူ ပြေးသည်။ တစ်လှမ်း၊ နှစ်
လှမ်း၊ သုံးလှမ်း၊ ဆယ့်ငါးလှမ်းခန့်သို့ ရောက်သော် အခါ ပေါက်ကွဲသံ ကြားရပြီး လိမ္မော်ရောင်
မှုှိပွင့်ကြီး ကောင်းကင်သို့ တက်သွား၏ ။ ဓာတ်ဆီနံ့များ ၊ မီးတောက်မီးလျှံများ ၊ ညှော်နံ့များ ကို
ရသည်။

လူ တစ်ယောက် ၏ စူးစူးဝါးဝါး အော်သံကို ကြားရသည်။ မြင်ရသော

မြင်ကွင်းကြောင့် သူ သတိလစ် မေ့မျောမတတ် သွေးပျက် ကြောက်လန့်သွား၏ ။

ကေသီသည် မသေသေးဘဲ အော်ဟစ် ရုန်းကန်နေ၏ ။ အရှင်လတ်လတ်

မီးထဲသို့ ပါသွားခြင်းပင်။

သူ တမင်လုပ်ခြင်း မဟုတ်။ သို့သော် အရာရာကား နောက်ကျခဲ့ပြီ။ တကယ်ဆို

ကေသီလက်ကို သွေးစမ်းကြည့်ခဲ့ဖို့ သင့်သည်။ ကေသီနှလုံးခုန်သံကို နားထောင်ကြည့်ခဲ့ဖို့
သင့်သည်။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသော စိတ်ဖြင့် မစူးစမ်း လုပ်ခဲ့မိ၍ သူပယောဂဖြင့် ကေသီ
မီးထဲသို့ ပါသွားချေပြီ။

ရင်ထဲမှာ ဆိုနစ်လာပြီး သူ သတိလစ် မေ့မျောသွား၏ ။

*